

Hồi 55

Tam Độc Hội Sư

Trong lúc hai chị em quát tháo, đồng thời mỗi người ở một mặt xông lại tấn công Âu Dương Siêu.

Lúc ấy Âu Dương Siêu một tay nắm lấy cổ tay của Sĩ Long, thấy chị em Lê Châu xông tới tấn công, liền giơ tay nọ lên chống đỡ hai người, mồm thì nói:

- Các người thị người nhiều phải không? Nhưng không dọa nạt nổi ta đâu?

Trái lại Nhất Thống Giáo Chủ Tống Sĩ Long lại còn khuyên bảo hai chị em rằng:

- Đại muội, nhị muội, cứ để yên cho y!

Hai chị em họ Tống bị chưởng phong của Âu Dương Siêu đẩy trở lại và cũng vì thấy anh mình đang bị người ta kìm chế, sợ ném chuột vỡ đồ, nên hai nàng không dám thang tay tấn công mà chỉ đồng thanh nói:

- Y khinh người quá đỗi?

Sĩ Long lắc đầu ra hiệu cho hai em gái đừng có đường đột ra tay rồi quay lại nói với Âu Dương Siêu rằng:

- Thiếu hiệp cứ việc dẫn chứng đi! Quý hồ làm thế nào khiến Tống mỗ chịu phục, thì đừng nói việc đó có phải mỗ ra tay hay không, mỗ cũng chịu nhận hết mọi lẽ.

- Giáo chủ có nhìn nhận cũng vô ích, vì người chết đã chết rồi, mà diên khùng cũng đã diên khùng rồi?

- Nếu tôi nhìn nhận thì thế nào tôi cũng phải giải quyết một cách êm đẹp chứ?.

Y nói như vậy, nghĩa bóng là nợ máu sẽ đền bằng máu.

Không ngờ Âu Dương Siêu vẫn chưa bằng lòng, lại hỏi tiếp:

- Giáo chủ sẽ quyết như thế nào?

Lúc ấy trong lòng Sĩ Long nóng như thiêu, liền hậm hực và trầm giọng đáp:

- Nếu tôi không giải quyết được êm đẹp thì sẽ tự phế hai tay là đâm đầu vào đá tự tử chết tại chỗ. Như vậy thiếu hiệp đã bằng lòng chưa?

Âu Dương Siêu nghe nói lớn tiếng cười và trả lời:

- Quân tử nhất ngôn nhé?

- Phải, tứ mã nan truy. Thiếu hiệp nói đi, chứng cứ đâu?

Âu Dương Siêu liền buông tay ra, lớn tiếng nói tiếp:

- Được, tôi sẽ nói, nhưng giáo chủ không được chối đấy nhé?

- Nói đi! Họ Tống này đường đường một đấng nam nhi có khi nào lại chối cãi như thiếu hiệp tưởng tượng đâu!

- Nếu vậy thì hay lắm!

- Chứng cứ đâu?

- Tôi hãy hỏi giáo chủ câu này. Giang Mẫn bị thương có phải là giáo chủ ra tay đây không? Sao giáo chủ lại sai Thiết Chương Kim Thành Kim Lão Tử đem hơn ba mươi cao thủ bắt cóc nàng, rồi áp tải đến Đào Hoa Độ, rồi lại đem tới hồ Động Đình?

- Giang Mẫn bị người đả thương, tôi có lòng tốt đưa nàng đến chỗ sơn thủy ưu tú để dưỡng bệnh đấy thôi, chứ có phải là tôi đả thương nàng đâu?

- Giáo chủ khéo nói lắm! Vậy tại sao phải phái nhiều cao thủ áp tải như thế?

- Đó là sự hiểu lầm, tôi chỉ sai Kim Thành, một người lớn tuổi đi hộ tống, để người ta khỏi ngờ lắm rồi. Lúc ấy vừa gặp dịp ở dãy thành lập quần hùng đại hội xây cất Tầng Chân lâu. Các vị chấp sự của Chấp Pháp đường tới dự đại hội thịnh điển, ngẫu nhiên gặp gỡ Kim Thành ở giữa đường, rồi đi cùng đấy thôi, chứ có phải là tôi sai nhiều người bắt cóc nàng đem đi như thế đâu? Vả lại Giang Mẫn là một thiếu nữ nửa điên nửa rồ, tôi đã bắt được, việc gì mà phải phái nhiều người áp tải như thế?

Lời nói của Nhất Thống Giáo Chủ rất có lý và cứ thao thao bất tuyệt, không hề ngập ngừng hay vấp vấp chút nào, đủ thấy lời nói của y không phải là giả dối.

Âu Dương Siêu vẫn không tin, lại hỏi tiếp:

- Nếu quả thực như vậy, sao giáo chủ không đưa nàng tới đây, lại bỏ nàng ở Quân Sơn làm chi?

- Giang Mẫn đêm khuya phá cửa sổ chạy ra, Kim Thành không đủ sức canh giữ. Còn ba mươi vị chấp sự của Chấp Pháp đường lại phải đến Sao Hồ ngày nay, vì sợ lỡ mất ngày khai hội, nên đành phải bỏ lại Giang Mẫn ở nơi đó. Vả lại Quân Sơn là đất đai của bốn giáo, xung quanh đều là nước, như vậy còn sợ xảy ra chuyện gì nữa?

- Tại sao Nhạc Lân lại không biết một tí gì về việc này?

- Điều này rất dễ hiểu. Lúc đầu có ý định để Giang Mẫn ở lại Quân Sơn đâu, vì vậy Kim Thành mới không nói rõ cho Nhạc Lân hay.

- Sao, tại sao Nhạc Lân lại ra lệnh cho các thủ hạ ngăn cản Giang Mẫn như thế?

- Thấy Giang Mẫn chạy trốn, bắt đắc dĩ Kim Thành mới phải nói rõ cho Nhạc Lân hay, nhưng chỉ cho Nhạc Lân biết là có một người rất trọng yếu chạy trốn và nhờ Nhạc Lân cho người trông coi hộ, đừng có đả thương nàng, và cũng không cho nàng ta rời khỏi Quân Sơn để chờ đợi lệnh dụ của tôi định đoạt sau. Có ngờ đâu lệnh dụ của tôi chưa tới nơi thì thiếu hiệp đã lấy sự đầu võ đánh cuộc với Nhạc Lân để đem Giang Mẫn đi?

- Giáo chủ đã biết tôi đem nàng đi rồi, sao giáo chủ lại còn sai người dụ Giang Mẫn đến Sao Hồ này làm chi?

Minh Châu nghe nói vội cướp lời, đáp:

- Kim Thành về tới Sao Hồ thưa rõ đầu đuôi cho tôi hay, tôi liền phát tứ đại đệ tử của Thiên Tâm trang đi đón. Ngờ đâu lại bị thiếu hiệp cướp nàng ta đi trước. Chúng ra tay đấu với thiếu hiệp nhưng địch không nổi, chúng đành phải thừa lúc thiếu hiệp vắng mặt lên đón

nàng tới đây. Sợ có sự hiểu lầm, tôi phải nhờ đại muội thân hành đi đón. Thử hỏi làm như thế cũng là sai lầm ư?

Lệ Châu nghe thấy Minh Châu nhắc nhở chuyện này, sức nghĩ đến lúc gặp Âu Dương Siêu, không hiểu tại sao nàng bỗng thấy hổ thẹn, hai má đỏ bừng, ngượng nghịu xen lời nói:

- Sau khi tôi đón Giang Mẫn tới đây rồi, đã phái người đi mời rất nhiều danh y đến cứu chữa nhưng không sao chữa khỏi được. Chúng tôi lại còn xếp đặt chốn Biện Hương Tiểu Trúc của nhị muội đây để tiếp rước nàng ta nữa. Như vậy mà còn bị người ta nghi ngờ và hiểu lầm? Đấy, quý vị xem, có đáng tức cười không?

Ba anh em mỗi người nói một lời, và lời lẽ của họ đều hợp lý Âu Dương Siêu vẫn còn không tin, liền dùng lời lẽ châm biếm mà nói tiếp:

- Như vậy là quý huynh muội đều có lòng tốt đối với Giang Mẫn cả? Như vậy, tôi còn biết nói năng làm sao được nữa?

Sĩ Long vừa cười vừa đỡ lời:

- Nói thực cho thiếu hiệp biết, mẹ của Giang Mẫn là dì ruột của Tống mỗ đấy! Chị em đôi con dì, làm sao mà không yêu thương nhau?

Âu Dương Siêu vẫn còn bán tính bán nghi, nhìn mọi người rồi hỏi tiếp:

- Có thực thế không?

Sĩ Long lạnh lùng đáp:

- Việc này giả dối sao được?

Kính Nghiêu ngậm ngẫm nghĩ giây lát, rồi xen lời nói:

- Phải đấy, năm xưa Hoàng Sơn Nhị Mỹ, một người lấy Giang Thiệu Vũ, một người lấy Tống Triệu Hùng. Câu chuyện này ai ai cũng đều biết hết!

La Lãnh Phương đứng cạnh đó cũng gật đầu, nhìn nhận chuyện này là sự thật. Âu Dương Siêu biết việc này là thực rồi, nhưng vẫn còn nói tiếp:

- Tha hồ cho các người nói như thế nào, tôi vẫn còn nghi ngờ!

Sĩ Long lớn tiếng cười và đỡ lời:

- Nếu vậy biết làm sao được! Thiếu hiệp thử nghĩ xem Sĩ Long tôi đã có điều gì thất lễ với thiếu hiệp chưa?

Âu Dương Siêu cười ồ, đáp:

- Tuy chưa thất lễ bao giờ nhưng...

- Nhưng cái gì?

- Giáo chủ đã tự nhận là đường đường một đấng nam nhi, nhưng xử sự mọi việc vẫn còn một vài việc thiếu phong độ của một người đại trượng phu, nên tôi mới nghi ngờ như vậy.

- Cái gì là phong độ của một đại trượng phu? Thử hỏi Tống mỗ có việc gì là thiếu quang minh lỗi lạc nào?

Sĩ Long nói tới đó, thấy Âu Dương Siêu bỗng cười ha hả, liền hỏi:

- Thiếu hiệp cười cái gì thế?

- Thử hỏi giáo chủ, như việc lấy trộm Qui Vân Kiếm Phổ của phái Võ Đang với Kim Cương Chân Kinh...

- Phải, tôi có lấy trộm của họ thật, nhưng hành động ấy không phải là điều sỉ nhục. Thiếu hiệp thử nghĩ xem, vật báu truyền kiếp của một môn phái, sao lại để cho người ta tự ý lấy đi như thế? Vả lại hành động của tôi không phải là lấy trộm của một người thường, mà lấy trộm tự cơ sở của một đại môn phái. Như vậy có khác gì vào trong đầm rồng hang hổ không? Hơn nữa, hành động ấy không khác gì khiêu chiến thực sự. Như vậy sao thiếu hiệp lại dám chê tôi là tiểu nhân được?

- Giáo chủ nói có lý, nhưng còn mạo nhận tên họ của người khác để đi lấy trộm, như vậy cũng là quân tử ư?

Chàng tướng nói như thế, Sĩ Long không sao trả lời được, ngờ đâu Nhất Thống Giáo Chủ lại lớn tiếng cười và đáp:

- Thiếu hiệp hỏi câu này rất phải!

- Giáo chủ có lý do gì để giải thích không?

- Có chứ! Tình hình của sư môn như thế nào, chắc thiếu hiệp đã rõ. Thiếu hiệp thử nghĩ xem, tôi thiên phương bách kế, muốn dò xét thiếu hiệp đối xử với tôi như thế nào? Nếu cứ hỏi thẳng nhau thì thế nào thiếu hiệp cũng giở mặt, khiến tôi không có dịp để phân trần, nên mới phải mượn tên tuổi của thiếu hiệp, một là làm như thế thiếu hiệp mới nhìn ra mặt, hai là có thể làm rạng danh Võ Lâm Tam Tuyệt, ba là có như vậy mới được toại nguyện việc thống nhất võ lâm. Việc làm có ba kết quả tốt đẹp, như thế sao tôi lại không làm?

Quả nhiên Âu Dương Siêu không cãi lại được, cứ đứng yên mà nghe thôi.

Sĩ Long lại nói tiếp:

- Không ngờ thiếu hiệp thông minh suốt đời mà lại hồ đồ nhất thời! Tôi hỏi thiếu hiệp câu này, thiếu hiệp được ân sư truyền thụ võ công nhiều hơn tôi, chẳng lẽ thiếu hiệp lại biết được thủ pháp ác độc làm cho tinh thần phân liệt, tâm trí mơ hồ như thế hay sao?

- Võ công của bốn môn không có môn nào vô sỉ như vậy hết?

- Thiếu hiệp còn không biết thì tôi làm sao mà biết được thủ pháp ác độc ấy? Sao thiếu hiệp không nghĩ kỹ đến vấn đề ấy?

Âu Dương Siêu không trả lời được, cau mày lại, hầu như lẩm bẩm tự nói:

- Nếu vậy thì người ấy là ai?

Mọi người đều yên lặng, riêng có Khúc Nam Hòa là cười nhạt mấy tiếng thôi. Thấy vậy, Âu Dương Siêu tự nhủ thầm rằng:

“Sĩ Long nói rất có lý, chắc bên trong thế nào cũng có ẩn tình gì đây? Sao bỗng dưng Khúc Nam Hòa lại cười nhạt như vậy? Hay là y biết rõ người nọ là ai?”

Nghĩ đoạn, với bộ mặt lầm lì, chàng quay lại hỏi Khúc Nam Hòa rằng:

- Người cười nhạt thế chắc thế nào cũng có nguyên nhân gì?

Thấy Khúc Nam Hòa chỉ ngẩng mặt lên trời mà cười thôi chứ không thèm trả lời. Âu Dương Siêu tức giận khôn tả, liền giận dữ nói:

- Vừa rồi người đã may mắn thoát chết dưới lá cờ báu của ta mà còn chưa sợ hay sao?

Khúc Nam Hòa lạnh lùng đáp:

- Trận đấu vừa rồi đã ngã ngũ đâu mà người lại tự phụ như thế?

Âu Dương Siêu càng tức giận thêm, nhảy xổ lại quát lớn:

- Quân vô sĩ? Người thật là kẻ qua cầu gỡ ván có khác!

Khúc Nam Hòa đưa mắt nhìn Tảo Lệ Vân, mồm vẫn cười nhạt nói tiếp:

- Lão không hiểu thiếu hiệp nói gì! Có tài ba, sao một người yêu của mình lại để cho người ta giết hại vậy, không những trả thù không được cho người yêu, mà cả kẻ thù là ai cũng không biết nốt mà còn xưng hùng xưng bá với ai nữa?

- Bậy nào!

- Đừng có nói bậy!

Lời nói của Khúc Nam Hòa không những Âu Dương Siêu nổi giận mà cả La Lãnh Phương đứng cạnh đó cũng tức giận không chịu nổi, nên cả hai cùng song song nhảy lại tấn công Khúc Nam Hòa liền.

Biết hai người thế nào cũng không nghe lời nói của mình, và thế nào cũng ra tay tấn công, nên y đã chuẩn bị từ trước, vừa thấy hai người nhảy lên, y liền nhích chân một cái, nhảy lui về phía sau hai trượng mồm thì nói tiếp:

- Các người cứ hợp tay nhau tấn công lão đi. Lão phu không sợ đâu!

Lệ Vân đã bị Âu Dương Siêu uy hiếp rồi, bây giờ lại thấy Khúc Nam Hòa ra hiệu gọi mình, nên mụ ta vội vẫy tay gọi Khánh Dư, rồi cùng nhau lui cạnh Khúc Nam Hòa đứng lấy thế phòng bị.

Âu Dương Siêu gượng cười, nói với Lãnh Phương rằng:

- Xin tiền bối hãy bình tĩnh đứng sang một bên, để tiểu bối cho ba tên quỷ quái chưa chết hết này biết tay một phen đã?

Lãnh Phương từ trước đến nay vẫn không thông cảm vấn đề Âu Dương Siêu với đồ đệ của mình hai người chưa xin phép mà đã kết thành vợ chồng với nhau. Bà ta cho sự kết hợp ấy thế nào cũng tại nơi người đàn ông dụ dỗ trước, nên bà ta vẫn ghét Âu Dương Siêu là thế. Đến khi gặp mặt chàng, thấy võ công của chàng cao siêu như vậy, lại càng tin là sự phỏng đoán của mình không sai. Thế nào Giang Mẫn cũng bị chàng ta uy hiếp nên mới chịu thất thân trước khi làm lễ thành hôn với nhau như vậy. Vì thế đến giờ bà ta vẫn không ưa Âu Dương Siêu, thấy chàng nói như thế lại còn hậm hực đáp:

- Người nghe thấy chưa? Đồ đệ của ta trinh bạch như thế mà chết rồi còn bị người ta thóa mạ, bảo là nhân tình nhân nghĩa, người điên cuồng rồ dại này.

Âu Dương Siêu chưa bao giờ bị ai mắng mỏ hay nói nặng lời hết. Bây giờ chàng bỗng nghe thấy Lãnh Phương bảo mình như vậy không sao chịu nổi liền la lên:

- Tiền bối! Lúc này tôi không sao tỏ rõ tâm sự cho tiền bối hay được, vậy hãy đợi chờ tôi diệt trừ tên ma quái này đã đi rồi hãy nói chuyện sau.

Nói xong, chàng còn sợ Lãnh Phương nói thêm, liền xông lại quát bảo ba tên họ rằng:

- Các người có giỏi thì giở khí giới ra đi?

Lúc ấy đã lở cưỡi trên mình hổ rồi, Khúc Nam Hòa đành phải rút luôn Vạn Độc Linh Xà Đồng ra. Lệ Văn thì rút Xà Khiết Đoạn Hồn Câu, còn Khánh Dư thì múa tít cái hồ lô cột dây kêu "u u".

Đứng trước ba kẻ địch đều có khí giới ngoại môn, và có chất độc rất lợi hại, Âu Dương Siêu không sợ hãi gì cả, trái lại chàng còn rú lên một tiếng rất hào khí, rồi nói tiếp:

- Như vậy mới phải chứ? Các người cứ tấn công trước đi!

Chàng vừa nói vừa rút lá cờ báu ra làm lóa mắt mọi người ngay.

Vừa trông thấy lá cờ Phích Độc Truy Hồn, Khúc Nam Hòa có vẻ hoảng sợ, nhưng lúc này y thị người nhiều, nên y vội trả lời rằng:

- Một mình người mà đối địch với ba chúng ta ư? Theo ý ta thì người nên rủ cả đồng đạo của sư môn, hay là tiền bối của một phái nào, để phân giải ưu sầu cho người, hoặc giả một chọi một thì người chết mới khỏi không nhắm mắt được.

Tuy Âu Dương Siêu biết lời nói của đối phương là không ngoa, nhưng chàng lại không muốn anh em họ Tống với Kính Nghiêu xen tay vào, nên chàng vội phất lá cờ báu lên, quát lớn:

- Người cứ yên tâm, nếu người thoát chết được dưới lá cờ báu này thì ta sẽ để cho người thoát khỏi Sao Hồ này. Nếu có ai ngăn cản thì ta sẽ che chở cho. Hà tất phải dùng lòng tiểu nhân mà đo bụng quân tử như thế?

Khúc Nam Hòa thấy quỷ kế của mình bị người vạch trần, mặt lầm lì của y cũng phải hơi đỏ bừng, nhưng cơ hội muôn thuở có một này khi nào y lại chịu bỏ qua, nên y vội bắt lời:

- Người nên nhớ là người đã nói như thế đấy nhé.....

- Đừng có lời thôi nữa! Thiếu hiệp cho các người ra tay tấn công trước đi!

Lệ Văn liền đưa tay lên tấn công trước, vừa múa tít cây xông lên mồm vừa quát lớn:

- Tiểu tử ngông cuồng thật! Hãy tiếp thế công này của ta!

Tiếp theo đó, cả Khánh Dư lẫn Nam Hòa cũng xông lại tấn công chàng tới tấp.

Quý vị nên rõ, ba người có ba môn khí giới ngoại môn ác độc này đã khét tiếng giang hồ từ lâu năm, người trong võ lâm kể cả hắc bạch hai đạo, hễ nghe thấy tên tuổi của chúng là đã hoảng sợ rồi, và ít người có thể thắng nổi một trong ba tên đó. Huống hồ lúc này cả ba cùng ra tay, nên thế công của chúng kinh khủng biết bao?

Âu Dương Siêu ung dung đứng yên đó đợi chờ ba người phát động thế công nhưng chàng không tránh né gì cả, mà cứ múa cờ nghênh địch, mồm thì tùm tùm cười.

Thì ra chàng định khi thế công của ba người tới lúc hết đã, không dịp thâu thế lại, thì chàng xuất kỳ bất ý múa cờ tấn công luôn. Ngờ đâu bọn Nam Hòa ba người đều là những lão ma đầu rất giàu kinh nghiệm, chúng thấy chàng mỉm cười đứng yên, trái lại chúng liền rú lên một tiếng rất quái dị, rồi giữa đường bỗng dừng tay, thâu ngay thế công, ngừng chân ở lại chỗ ngoài xa bảy tám thước, rồi chỉ đứng ngắm nhìn chàng thôi.

Giây phút sau, Lệ Văn mới cất giọng the thé hỏi:

- Tiểu bối, người sợ rồi phải không?

Âu Dương Siêu thấy chúng không bị mắc hãm, liền bụng bảo dạ rằng:

- Bọn ma quỷ yêu tinh này giảo hoạt thực?

Nghĩ đoạn, chàng liền đáp:

- Các người xông lên tấn công trước đi? Ta có nhường cho các người mấy thế công cũng không sao kia mà!

Khúc Nam Hòa cười nhạt đỡ lời:

- Đừng có ngông cuồng như thế vội? Người định chờ chúng ta không đề phòng rồi xuất kỳ bất ý tấn công phải không?

Thấy đối phương nói đúng dự tính của mình, Âu Dương Siêu liền nổi giận múa tít lá cờ báu, xông lên tấn công và nói tiếp:

- Nể mặt các người mà các người không biết điều, vậy hãy coi thế công của ta đây!

Nói xong, chàng giơ bảy thành công lực ra tấn công luôn.

Công lực của chàng có phải là tầm thường đâu, vừa ra tay đã như bài sơn đảo hải, nhằm bọn Nam Hòa áp đảo tới.

Bọn Nam Hòa ba người đều là những kẻ có tên tuổi trong hắc đạo lâu năm, nhưng chúng là người rất biết lợi hại, chỉ nghe thấy kinh phong của đối phương cũng đã biết thế công của địch lợi hại như thế nào, nên chúng cùng nhảy lui ra ngoài xa hơn trượng để tránh né thế công lợi hại ấy.

Âu Dương Siêu đã tấn công thế đầu, thấy đánh không trúng, chàng liền thuận tay tấn công luôn thế thứ hai, mồm thì quát lớn:

- Để coi xem các người chạy đi đâu nào?

Thế công đầu của chàng chỉ là thế khởi mào của Toàn Phong bát thức thôi, pho Toàn Phong bát thức này, thế sau lợi hại hơn thế trước vì vậy thế thứ hai của chàng mạnh hơn thế đầu.

Lệ Vân thấy vậy liền múa tít cây câu để bảo vệ lấy toàn thân, mồm thì rú lên như ma kêu liên tiếp và nói:

- Tiểu tử giỏi thực! Không ngờ cũng có một vài miếng võ lợi hại đấy!

Khúc Nam Hòa nhảy chếch sang bên năm trượng được thế công của chàng, và nhân lúc Âu Dương Siêu vừa tấn công thế thứ hai, chưa kịp giở thế thứ ba, y đã rủ hai ma đầu nọ mà nói rằng:

- Bất chấp y! Chúng ta cứ việc tiến lên?

Y vừa nói vừa múa cái ống Linh Xà nhằm lưng bên phải của Âu Dương Siêu điểm tới, hồ lô của Khánh Dư thì nhằm vai trái của đối thủ đánh xuống, còn cây câu Đoạn Hồn của Lệ Vân thì nhằm tai của đối thủ mà móc luôn, vừa nhanh vừa trúng đích.

Mọi người thấy thế công của ba tên ma đầu lợi hại như vậy, đều lo âu hộ Âu Dương Siêu mà toát mồ hôi lạnh ra.

-- o O o --